

Kosmetíci

Tragické bývají osudy elfů. Poslechněte o jednom z nich. Poslechněte, jaké listy psal Estorel
Falmasiorou svému princí

Slunce se pomalu po nebi ubírá,
mladý elf písmena ve slova klad,
pohroužen ve smutku, touhou svou umírá,
vždyť jeho princ nemá ho rád!

Srdce zlomené, zničené bolem
a slzy po tvářích stříbřitě kanou.
Jen slůvko, slovíčko, když jdete kolem!
Vy hledíte vždy jenom stranou..

Princi, má lásko, naděje má
prokletí mladého života mého,
můj lékaři, lstivý kate můj!
Proč srdce Vaše se z ledu zdá,
necháváte mne zraněného
a neřeknete: „Při mně stůj!“

Váš milující E.

Co vidím v našich očích plát,
že jsem tak unesen?
Že se si nebes musím ptát,
jestli to není sen?
Nebo už mrtev jsem
a ztratil jsem svůj dech?
Vy andělem, jímž odveden
mám být na druhý břeh?
Ach ne, stále jsem ještě lapen v bytí
a Vy jste živ a mlád, jak svěží kvítí,
co se svou rosou a v slunci třpytí.
Vaše pleť bledá – to kvítky kopretin
a oči Vaše – hedvábí svěží trávy,
vlasy co květy, na něž padl stín,
vaše zbroj skvělá – démant pravý,

A Vaše prsty, křehkých zvonků stvoly,
i nejdívějším vichrům hrdě odolají.
Jsou půvabné, až z toho srdce bolí,
když jílec meče pevně objímají.
Vaše rty pak vzácné jsou růže,
rudá a hebká jejich kůže.
Po jejich dotyku nejvíce toužím,
leč posvátnou úctu chovám k růžím.
Smím-li Vás políbit nevím sám,
tak se Vám básní vyznávám.

Smím doufat, můj milý princí? E.
Když králův dědic hrdinně padl v boji,
napsal Estorel poslední báseň:

Nebylo třeba nebe,
měl jsem tvoje oči lásko,
nebylo mi třeba slunce,
neboť jsem tvé slzy měl.

Ted' nebesa mi dávají tebe
a slunce mi tě dává, lásko!
Čekej na mne, na mé srdce!
Nebo v smrti zapomněl!

Pak s pláčem odešel mladinký elf neznámo kam. Vráti se? Kdo ví...